

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberkéé”

XXIII. (LXXIII.) 47. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1980. NOVEMBER 23.

NOVEMBER 23. ÖRÖKKÉVALÓSÁG VASÁRNAPJA

Az örök élet

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17:3).

Az Úr Jézus tanítása szerint az örök élet: ismeret. Az egyedül igaz Isten és az erre a földre — a múlandóság világába — elküldött egyszülött Fiaának, az Úr Jézus Krisztusnak a megismerése.

Az örök élet a keresztyén hit sarkalatos tanítása. Az Apostoli Hitvallás ezt mondja erről: „Hiszem a test feltámadását és az örök életet”. Isten gyermekei előtt tehát nem kérdéses, hogy van örök élet. Akinak a múlandó földi létben egyszer megjelent az igazi élet a megváltásban és az örök életben vetett hite által, az egészen másképpen néz az egyébként féltelmetes testi halálra. Attól kezdve, amikor az örök élet hite felébredt szívében, egészen másképpen éli földi, mindennapi életét, mint ezt megelőzően. Az Úr Jézus Krisztusban megváltott embernek az örök életbe vetett hite meghatározza a múlandó élet mindennapjait. Gondolkodása és cselekedetei egyaránt megújulnak. Isten igéjének és a Szentlélek vezetésének hatása alá kerülnek. Aki Krisztus váltása által új életet nyert, abban háttérbe szorul a halálfelelem, mert tudja, hogy léte a test halála után kiteljesedés felé halad.

Amikor örök életről beszélünk, akkor nem csupán a testi halál után kezdődő életről van szó, hiszen az örök élet Istennek és Jézus Krisztusnak a megismerése. Az örök élet itt a földön kezdődik el azzal, hogy a hit által elju-

tunk Isten megismerésére és Krisztus Jézus váltásának elfogadására. Ezt a hitbeli elfogadást kínálja fel Isten, — minden embernek, mint kegyelmének valóságát — kijelentett igéje és Szentlelke által.

Az élet teljességét a testté lett Ige hordozza és ő adja tovább a hitre jutott embernek. „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1:4).

Az élet ősforrása azonban az Atya-Isten. „Amint az Atyának élete van önmagában, úgy megadta, hogy a Fiúnak is élete legyen önmagában” (Jn 5:26).

Ezt az Atyától kapott életet, hozta el a Fiú a bűn által Istentől elszakadt teremtett világnak, és adja mindazoknak, akik engesztelő és váltászszerző áldozatát elfogadják. „A Fiú azért jött, hogy életünk legyen, és a bűntől megszabadítsa” (Jn 10:10). „Jézus Urunk által, a benne vetett hit által már itt a földön részesedünk az örök élet kegyelmében. „Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy aki látja a Fiút és hisz benne, annak örök élete legyen, én pedig feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:40). „Aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, annak örök élete van és én feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6:54).

Az Úr Jézus Krisztusnak halálából való feltámadása a benne hívó ember örök élete reménységének alapja és meghatározója. Krisztus Urunk feltá-

madását valamennyi keresztyén hitvallás ismeri és vallja. Ennek az igazságnak kell a mai keresztyén teológiában is központi témának lennie. Alkalom a téma felvetése arra, hogy mindnyáján, akik szembe kerülünk Krisztus feltámadása által az örök élet hitével, megvizsgáljuk benső állapotunkat, meggyőződésünket e tárgyban. Sokan a hívők közül is igyekeznek elkerülni hitük megvizsgálását, mások zavartan szeretnének túljutni ilyen tárgyú beszélgetésen. Az Úr Jézus küldetését nem fogadják el teljességében, mert sok mindent nem értenek meg. — Hinni kell, mert „a hit a reménylét dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1). Vannak valóságok és a jövőben beteljesülő valóságok, amelyeknek meggyőződését a hit elfogadásába helyezte Isten, és ezért az emberi értelem kevés azoknak meggyőződésére. — „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél szánandóbbak (nyomorultabbak) vagyunk”. (1Kor 15:19). Krisztus Jézus feltámadásában Isten odaadja magát visszavonhatatlanul a világnak. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). A keresztyén hitnek Krisztus feltámadására vonatkozó titkát feszegetve mondta Pál apostol: „Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismereténél páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam és szemétnéki ítélek mindent, hogy Krisztust megismerjem... Mindezt azért teszem, hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét... hogy, mindenképpen eljussak a halálból való feltámadásra (Fil 2:8—11).

Dobner Béla

Az Európai Ökumenikus Ifjúsági Tanács XII. nagygyűlése

Londonban, október 19—25-ig tartotta meg XII. Nagygyűlését az Európai Ökumenikus Ifjúsági Tanács. 19 országból 67 küldött vett részt a tanácskozáson. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsát három tagú delegáció képviselte: Békefi Lajos református, dr. Görög Tibor evangélikus és Viczián János baptista lelkipásztor. Az Ifjúsági Tanács széleskörű kapcsolataira jellemző, hogy több megfigyelő is részt vett az ülésen. Így az Egyházak Világtanácsa, a Keresztyén Békekonferencia, az Európai Egyházak Konferenciája, a Közel-Keleti Egyházak Tanácsa, valamint az Ortodox Ifjúsági Világszövetség küldötte.

Három különböző témával foglalkozott az Ifjúsági Tanács, amelyeket csoportokban dolgoztak ki. Az első csoportban „Istentisztelet a békéért” címmel mérték föl az egyházak nagy feladatát. Ma is sokakkal találkoznak a templomok szöszkei a lelkipásztorok, ezért nem közömbös, milyen módon képviselik a világ egy-egy égető kérdését.

A második csoport témája: „Az európai egyházak hozzájárulása az enyhüléshez”. Megállapították, hogy csak a kölcsönös bizalom hozhat létre enyhülést. Kétoldalú leszerelésnek kell megvalósulnia, és nem elégséges, ha a két nagyhatalom közül csak az egyik csökkenti csapatainak létszámát, míg a másik oldalon újabb rakéták gyártása és Európában való elhelyezése a kitűzött cél. Ezzel kapcsolatban a holland delegáció elmondta, hogy milyen nagy tiltakozást szervezett Ökumenikus Ifjúsági Szervezetük, amikor nyilvánvalóvá lett, hogy országukba is be akarják telepíteni az euró-rakétákat. Több tízezer aláírást gyűjtöttek e tervek megvalósítása ellen.

A harmadik csoportban az „Európai enyhülés hozzájárulása a felszabadítási mozgalmakhoz” címmel mérték föl a keresztyén fiatalok az e területen rájuk váró feladatokat. Ezzel kapcsolat-

ban a nagygyűlés elhatározta, hogy intenzív kapcsolatot létesít mind a Latin-Amerikában, mind pedig az Afrikában élő fiatalokkal és ifjúsági szervezetekkel. Kölcsönös látogatásokkal akarnak velük megismerkedni, hogy azután a segítségnyújtás is hatékonyabb lehessen.

A nagygyűlés azt is elhatározta, hogy fölveszi a kapcsolatot az október 15-én Budapesten megalakított Európai Ifjúsági Együttműködés szervezetével. Hiszen Európa és a világ ifjúságának alapvető érdeke a béke megőrzése, az együttműködés a kölcsönös biztonság alapján. A jövőért felelősséget érző fiatalok nemcsak az ilyen nagygyűlések alkalmával, hanem hétköznapi napokon, ünnepnapokon, minden fórumon egyaránt fejezzék ki szilárd akaratukat.

Az Ifjúsági Tanácsülés levelet küldött azon 35 állam delegációjának, amelyek aláírták 1975-ben a Helsinkii Záró Dokumentumot, és november 11-én Madridban újra tanácskoznak. A levél kifejezésre juttatja, hogy „az európai biztonsági és együttműködési találkozó fontos határkö. Akik Madridban tanácskoznak, felelősségük nagy tudatában tárgyaljanak. Komolyan hordozzák szívükön a leszerelés és enyhülés kérdését, mert ez nemcsak Európának biztosít békességet, hanem kihatással van az egész földre.”

A Brit Egyházak Tanácsa fogadást adott a Nagygyűlés résztvevőinek tiszteletére a Westminster Apátság tanácstermében, majd pedig együttes istentiszteleten vettünk részt, amelyet a gyűlés tagjai vezettek.

Az ifjúságnak ez az összefogása és az a felelősségérzés, amely áthatotta az ifjúsági vezetőket, jó reménységgel tölt el bennünket is. Meg vagyunk arról győződve, hogy nemcsak a tárgyalás, a határozatok és baráti kapcsolatok voltak értékesek, hanem úgy éreztük, hogy a jövő kialakítása szempontjából is előre mutató volt ez a gyűlés.

V. J.

Isten három nagy ajándéka

Zsidókhöz írt levél 13:8

A tegnap már volt, tehát múlt. A jelen mindig nagyon rövid, de nagyon fontos, mert a jövőt ebben alapozzuk — jól vagy rosszul; a jövőt nem látjuk, nem tudjuk, nem ismerjük, de hiszünk benne. Isten kijelentette a próféták, majd pedig az Úr Jézus által. Az emberrel úgy rohan az idő, mint a struccmadár a pusztában, arról pedig a Biblia azt mondja: „legyőzi a lovasát és lovasát”. Nagy nemzetekről, hatalmas birodalmakról, népekről ma már csak a régészeti leletek beszélnek. Az örökkévalósághoz viszonyítva uralmuk tiszavirág-élet volt. Aki től országok rettegtek, ma alig emlékeznek meg róluk.

Hát még az egyén élete milyen gyorsan a múlté lesz. Már a következő nemzedék elfelejti. Van úgy, hogy valakitől sokan féltek, azután csillaga leáldozott, és azt sem tudják róla, él-e, hal-e valahol? Az üstökös fénycsóvjába látszik egy ideig, azután eltűnik mindenestől.

A rövid jelent a bölcs ember okosan használja fel. Valaki így fejezte ki: „egy életem van csak, minden lehetőséget ki kell használnom, minden virágot leszakítanom...” — Ez azonban az életidőnek nem okos felhasználása, hanem eltékozolása. Nemcsak pénzt vagy más anyagi értéket lehet eltékozolni, hanem az időt is, és vele együtt az életet. Hányan bánták már naplementekor, hogy a nappal perceit, óráit nem használták fel jobban! Ebben a megbánásban annyi jó van, hogy ha megérjük a másnapot, az elfecsérelt tegnap csorbáit még kiköszörülhetjük. Vigyázzunk azonban, mert ha nem vesszük komolyan, és nem javítunk időben, úgy járunk, mint pl. az a szövőnő, aki a textilgyárban az elszakadt ún. felmenő szálát nem javította ki, és hiába dolgozott jól, az egész vég anyag rossz lett. A „meős” nem vette át, így az egész műszakot „levonásra dolgozta”. Ilyen fontos a jelen, ennyire kihat a holnapra, a jövőre. Nem okos dolog tehát a jelent elkönyvelmüsködni. A kegyelmi idő — a jelen!

A jövőt a „mindörökké” szóval fejezi ki az idézett ige. Ebben a kifejezésben benne van nemcsak hátra levő földi életünk, hanem a halál utáni állapotunk is.

Aki nem telepít a kertjében csemetét, hiába várja a gyümölcszsüretet. „Mert nincsen itt maradandó városunk, itt csak a jövőndőt keressük”. Akik szelet vetnek, azok vihart aratnak. Malakiás próféta azt mondja a végső időről: „Az istentelenekek megégeti az eljövendő nap, de feltámad néktek az igazság napja” (Mal 4:1—2).

Isten nagy ajándéka tehát az idő, benne a múlt, a jelen és a jövő, arra pedig szabad akaratot kaptunk, hogy jövőjét ki-ki alapozza meg. De gondoljunk arra is, hogy nem tudjuk, mikor kapjuk meg a mennyi behívót, amikor nyilvánvaló lesz, hogyan készítettük a jövőnket. Jó, hogyha erre megfelel ki-ki magának.

Vass Ferenc

ÚTKERESÉS A SZOLGÁLAT JEGYÉBEN

A LATIN-AMERIKAI EVANGÉLIKUS Egyházak VI. Kongresszusára került sor augusztus 17—23. között Bogotában (Kolumbia). A főtéma ez volt: „Hitünk és küldetésünk Latin-Amerikában”. Megvitaták az evangélizáció, a teológiai képzés, a keresztyén nevelés kérdéseit, az utóbbi lehetőségét a gyülekezetben, az irodalmon és a kommunikáción keresztül. (EPD)

A. Maasalo:

Szeretteink emlékezetére

Kik Jézushoz hazatértek,
Célhoz értek;
Vándorútnak vége már.
Emlékezve órájuk,
Oda vágyunk,
Hol reánk is menny fénye vár.

Ott nincs sóhaj, nincs jaj, bánat.
Míg itt jártak,
Mennyi könnyet sirtak el.
Bűn terhétől is roskadtak.
Megfáradtak.
Ott nincs könny és nincs teher.

Volt munka és volt bú, öröm
Itt a földön.
Volt fény és éjszeta.
Most örök fényben szolgálnak.
S a Báránynak
Zenghetik új énekét.

Segíts, Jézus, hitben járni,
Nem hátrálni!
S ha itt utam végetért,
A menny boldog seregében
Adj részt nekem
Értem hullott véredért!

Finnből fordította:
Túrmezei Erzsébet

Százéves jubileum Derecskén

Október 5-én jubileumi istentiszteleten adtunk hálát a Derecskei Baptista Gyülekezet százéves fennállásáért. Az ünnepségre a gyülekezet több mint egy évig készült. Ez alatt a közel hetvenéves épület kívül-belül megfiatalodott. Az ünnepre elkészült a derecskei baptista gyülekezet százéves krónikája is. A gyülekezet történelmét bemutató kiállításon Kornya Mihálytól kezdve napjainkig a gyülekezet missziói életével ismerkedhettünk meg.

A jubileumi ünnepség október 4-én, szombat este kezdődött. Cserepka Pál egyházkerületi titkárnak a 100. Zsoltár alapján elhangzó igeszolgálatát után Dobner Béla, a Budapest—József utcai gyülekezet lelkipásztora — aki Derecskén született — visszaemlékezésében az itt szolgálatot végzett édesapja, Dobner Béla Jenő testvér munkásságát és saját gyermekéinek élményeit eleveztette fel.

A gyülekezetet megörvendeztette jelenlétével dr. Nagy József teológiai tanár testvér és a vele együtt érkezett Robert Makhis lelkész is. Ők köszöntötték először a jubiláló gyülekezetet, majd a helyi református gyülekezet képviselőjében Gacsályi Gábor lelkész, a hajdúböszörményi baptista gyülekezet nevében Imre Albert, a magyar-homorogi körzet nevében Magyar László és a berettyóújfalui körzet nevében Szlovák Tibor lelkipásztor testvérek üdvözölték a gyülekezetet.

Vasárnap már az imaóra, — amelyet Révész Árpád szegedi lelkipásztor, gyülekezetünk volt lelkipásztora vezetett — megtelt az imaház a helyi testvérekkel és vendégekkel.

Az istentiszteletet Szlepák Lajos helyi lelkipásztor a 95. zsoltár 1—7 versével nyitotta meg. „Van miért hálát adni, mert Isten tudott és tud hatalmasan cselekedni az Ő népével, ha akarata szerint cselekszünk és élünk. A legnehezebb dolog teljesíteni a szóké fölé kiírt jelmondatot: SOLI DEO GLORIA! Egyedül Istené a dicsőség ezen az ünnepségen is.”

Az ünnepi igehirdetést Hajnal József egyházkerületi elnök testvér véggezte Mt 5:13—16 alapján, majd gyülekezetünk volt lelkipásztora, Szilágyi Sándor testvér 1Thess 2:13—17 versek alapján szolgált igei bizonyossággal. A két szolgálat után Porkoláb Károly és Kövesdi Imre testvérek, mint gyülekezetünk volt missziómunkásai üdvözölték a gyülekezetet, amelyhez Mézősas Lajos nyugalmazott lelkipásztor is csatlakozott, aki több alkalommal volt gyülekezetünk ügyvezető lelkipásztora.

A délutáni ünnepségen már többen csak az udvaron állva hallgathatták a szolgálatokat. Ekkor először Révész László testvér, gyülekezetünk volt lelkipásztora, egyházunk missziós alelnöke, a pestlőrinci körzet lelkipásztora szolgált Zsid 13:8 és Lk 19:1—10 alapján. Azután Révész Árpád testvér emlékezett vissza a Derecskén eltöltött négy évre. „A négy év csupán négy százaléka a száz évnek, de örömmel emlékezem vissza az itt nyert áldásokra, hisz teológiai tanulmányaim elvégzése után itt kezdhettem meg a szolgálatot.” Nagy Béla előljáró testvér a gyülekezet rövid történelmét ismertette, kiemelve azokat a jelzőszavakat, amelyeket a gyülekezetben szolgálatot végzők állítottak munkájukkal, amelyre nekünk figyelni kell (Jer 31:21). A történelmi megemlékezés során kiemelte: „Szilágyi Sándor a hajdúböszörményi körzet lelkipásztora is gyülekezetünkkel együtt jubilál, hisz 25 évvel ezelőtt itt Derecskén avatták lelkipásztorrá.”

A történelmi ismertetés végén átadta a gyülekezet ajándékát, a kiállítás képeinek kicsinyített másolatát tartalmazó fényképalbumot — Szilágyi Sándor, Révész László, Révész Árpád és Szlepák Lajos testvéreknek, a derecskén szolgált és szolgáló lelkipásztoroknak.

Az ünnepség keretében Pócsik Béla testvér a debreceni, Szabó Pál testvér a hosszúpályi körzet üdvözlését adta át. Kedves szolgálatot végeztek az énekesek, valamint a három nemzedéket képviselő testvérek szavalói.

Nagy Béla

FELHÍVÁS

Arra kérjük a Békehírnök külső munkatársait, hogy a lapszám kézhezvétele után, egy héten belül adják föl szerkesztőségünk címére adventi, karácsonyi, évi és újévi írásait.

Nyitott szemmel

„Még egyszer az öngyilkosságról”

Október 27-én a Kossuth rádióban hangzott el egy beszélgetés a fent idézett címmel. Buda Béla pszichiáter Mihálcik Zsófia kérdéseire válaszolt. A műsor célja az volt, hogy a statisztikai adatok tükrében tisztázzon egy félreértést. Az Egészségügyi Világszervezet statisztikája szerint Magyarországon vezet az öngyilkosság terén 45 százazreléssel. Ez azt jelenti, hogy évente nagyjából ötezer ember lesz öngyilkos az országban.

Buda Béla elmondta, hogy azok az adatok, amelyek a nyugati országokban 19—25 százazrelékre teszik az öngyilkosságok számát, csak azokat az eseteket veszik számításba, amelyekkel kapcsolatosan hivatalosan bizonyított az öngyilkosság ténye, s az ilyen esetek száma sokkal kisebb (elsősorban az életbiztosítási fizetési feltételek miatt), mint a nem bizonyítható, de nagyon valószínű esetek. Ha tehát a fenti adatok nem reálisak, e tekintetben megnyugodhatunk: Nem vezetünk!

Az, hogy valami speciális magyar betegségről lenne szó, csak annyiban igaz, mondta a pszichiáter, hogy a növekedés üteme 1960 óta valóban felülmúlta. Ez a megállapítás a hazánkban kívül élő magyaroktól is érvényes. Hogy miért? Buda Béla szerint több évszázados hagyománnyal állunk szemben. Másrészt nemzeti sajátosságnak fogható fel, hogy érzelmességünk a kapcsolataink, mint általában. Nem befolyásolja az adatokat az sem, ha pl. szívesen katolikus vidéket vizsgálunk, pedig az, hogy a katolikus egyház megtagadja az öngyilkosok eltemetését, el kellene, hogy gondolkodtassa az öngyilkos-jelölteket. Úgy látszik, a hagyomány erősebb, mint a vallás jelentette gát — mondta. Bizonys közönségek fölhomlottak, és a szétszóródott emberek nem találtak újakat. A korábbiak gátló hatása már nem érvényesül, új kapcsolatok pedig — nem lévén — nem jelenthettek meglepetést a megoldhatatlannak látszó gondok közül.

Ahelyett, hogy folytatnám a minden részletében érdekes beszélgetés ismertetését, néhány gyakorlati szempontra szeretném felhívni a figyelmet:

1. Ha nem is vezetünk, az évi ötezer ember nagyon sok. Egy nagybacska falu lakossága. Tíz év alatt egy város! Az ötezerből négyezer fiatal vagy középkorú, egészséges ember.

2. Magyarországon mindössze két helyen áll telefonszolgálat azok rendelkezésére, akik kétségbeesésükben öngyilkosságra gondolnak.

3. (Szó szerint idézek:) „Az öngyilkossággal nem foglalkoznak. Nincsenek intézmények, ahol ezeket az embereket kezelnék... nincsenek mentő intézmények.”

*

Nos, elsősorban ez utolsó mondatba szeretnék belekapaszkodni. Az ilyen jellegű intézmények létrehozása két-

ségkívül gazdasági kérdés is. Anyagi lehetőségeink természetszerűleg meghatározzák a fejlesztést. Úgy vélem azonban, hogy a bizonyára fontos intézményes mentő-szolgálat megtervezése és létrehozásáig sem lehetünk tétlenek. Számos olyan példa áll előttünk, melyekből világos, hogy minimális anyagi eszközökkel, esetleg pénzbe-fektetés nélkül is nagy eredményekre lehet jutni közös elhatározással, közös munkával. Sőt: egyénenként is sokat tehetünk!

Ha valahol, hát itt bizonyára óriási szerepe van a megelőzésnek, gyógyításról ugyanis csak sikertelen öngyilkossági kísérletek esetében lehet szó. Nemrégiben a televízió Siker című műsorában láthattunk egy elmés készületet, amit az ügyes mozgásszerű barkácsoló egyszerűen feljárt, ingyen, hogy a telefondoktori „szolgáltatást” korszerűsítse. A „szolgáltatás” (ezért is írom idézőjelben!) korábban egy MK magnóból állt, amit a felvett kagyló mellé tettek. A műsorokat is ingyen készítették, és a „stúdió” vezetője is a legtermészetesebben mondta, hogy ingyen dolgozik. Így is lehet!

Úgy gondolom, ahhoz se lenne szükség miniszteri rendeletre, hogy a két működő öngyilkos-mentő telefonszolgálat mellé egy harmadik, negyedik, s ki tudja hányadik létesüljön.

Az összefogás megnyilvánulhatna pl. bizonyos társulások, mentő-szolgálatok szervezésében, én azonban még csak nem is erre gondolok elsősorban. Sokkal inkább a minden szervezés nélkül

„HALOTT RÓL JÓT, VAGY SEMMIT!”

Ha többé el nem éri
nyelved hegyes vása,
kit oly izón gyűlöltél,
mert elment már „háza”,
„halott ról jó, vagy semmit!”
— idézed szívesen,
hogy emléked gyálazza
e kétes intelem.

Ha ily kegyes vagy ahhoz,
ki vissza már nem üt,
kíméld, ki küzd, ki él még,
s egy jó szót, csöpp derűt
te adhatsz néki áldón,
ha szíved nem hamis,
és védelmed terjeszd ki
mind az élőkre is!

Balog Miklós

is hatékony magatartásra. Arra, hogy „érzelemszegény kapcsolatainkat” kissé gazdagabbá kellene tenni. A lelkipásztorok lelkipáncszoói tevékenységét kisse hatékonyabbá. A gyülekezeti tagokat és az ismeretségi körükbe tartozó „ismeretleneket” barátokká, a „távolvalókat közelvalókká”. Időt szánva az elesettekre, egyedülvalókra, legalább meghallgatni őket.

Október 29-én a Kossuth adó Szerpentin c. műsorában a fodrászok lelkipáncszoói tevékenységéről esett szó (pszichoanalitikus fodrászok). A fodrásznál átlagosan is sokkal több időt töltünk, mint pl. a körzeti orvosnál. Az emberek nagy része legbensőbb titkait is szinte kitergeti, tanácsot kér és kap a távolról se szakképzett „pszichológusoktól”. A fodrászok elmondják, hogy olykor leveleket kapnak „pácienseiktől”, akik további tanácsokat kérnek, és megjegyzik, hogy közülük nem kevesen szívesen elvégeznének valamiféle tanfolyamot, hogy hatékonyabban, szakszerűbben tudjanak „meghallgatni és segíteni”. (Ez utóbbi idézet már egy kiváló lelkipáncszoóztan címe!) Nos — talán a gyülekezeti közösségek is alkalmasak lehetnének arra, hogy meghallgassuk egymást, kisse nagyobb időráfordítással, s igyekezzünk segíteni.

Néhány hete látogatni voltunk feleségemmel a Korányi Kórházban. Az előcsarnokban egy fehér botos idős néni keresett „segítőt”. Kiveztük az utcára. Amikor elmondta, hogy merre igyekszik, beültünk a kocsiba és elvittük. Megkérdeztük, hogy kinél volt. „Egy sorstársamnál — mondta —, aki nem bírta tovább. Egyedülálló idős asszony volt. Kinyitotta a gázcsapot... de nem halt meg. Azt mondják, nagyon súlyos.” Vakon, egyedül élni, évtizedekig! Ugye nem egyszerű? — Aztán elírta magát és kibuggyant belőle a vallomás: Már én is sokszor elhatároztam... de amíg ilyen emberek vannak, nem tudám megtenni. — Arról kezdtünk beszélgetni, hogy ha nem lennének ilyen emberek, akkor is van Valaki... Igen, tudom — válaszolta. És hát vannak ilyen emberek”. Azt hiszem, egyszerűen így kellene mondanom: emberek. Hisz a legtermészetesebb emberi megnyilvánulásaink egyike a segítőkészség. Vagy mégsem?

Az elmúlt héten a Gyülekezetimunkás-képző Tanfolyam debreceni óráiról utaztunk haza késő este, a j-i lelkipásztorral. Elmondta, hogy a nagyjából 13 000 lakosú községben 1980 első felében tizenhárom öngyilkost temettek. Minden ezredik ember eldobta az életét. (Ha a második félét is ilyen „eredményes” lesz, akkor egy évet véve alapul, minden ötszázadik ember elveszett!) Ez az arány magasban meghaladja a 45 százazrelékes országos átlagot!

Valamit bizonyára tennünk kellene, s amit már ma elkezdhetünk, az az emberibb, bensőségebb, szeretetteljesebb kapcsolatok megteremtése és ápolása, az egymáshoz tartozás, a kötődés érzésének egyre teljesebb kibontakoztatása, a gyökértelen emberek közösséggé formálása — röviden szólva: A szeretet parancsának igaz betöltése.

Ifj. Almási Mihály

LÁTOGATÁS A MUOSZ ELNÖKÉNél

Dr. Pálffy József, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének elnöke november 4-én hivatalában fogadta dr. Aranyos Zoltánt, az Európai Egyházi Újságírók Szervezetének elnökét. A találkozáson a különböző területeken működő újságírók együttműködésének lehetőségéről és időszaki kérdéseiről volt szó.

Meditáció

A Balaton partján sétáltam tegnap. Épp búcsút intett csöndesen a Nap. Előtte már fényesztötte árnyak kúsztak, titkok rejtelmét játszott lelkemmel.

Egyedül voltam ... Kérleltem a csöndet, adja át fenséges titkát nekem. — De csak kis habok dobpergésű hangja, kavicsok gyöngy-kacagása a válasz.

Miért űz ily tréfát áhítat-lelkemmel a békés öröme bűjtő csönd? — Fájó csatákban, az emberi lét zajos zavarában pusztul el a lelkem?

A halk természet hangjai intenek, hogy békés csöndem én is meglelem — vihar és hullámzaj elülnek gyorsan, ha hittel bírom a csönd Urában.

1980. augusztus

Lovas András

Akik hazamentek

BEREKBÖSZÖRMÉNY: Április 28-án nagy részvét mellett kísértük utolsó földi útjára özv. Vigh Lászlóné testvért 82 éves korában. Drága örökségként hagyta családjára az igei üzenetet: „Aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik”. — Angyal Jánosné testvért csöndes éjjeli pihenés közben hívta haza az Úr 87 éves korában. Temetése május 26-án volt.

BERETTYÓÚJFALU: Május 16-án temettük Kecskeméti Lajosné testvért. 78 éves korában szolgált haza az Úr, hirtelen halállal. — Varga Dánielné testvért október 17-én temettük. Testvérünk nagy örömmel, és betelve az élettel ment az Úrhoz. 87 évet élt.

BAKONSZEG: Bóli János testvért június 3-án kísértük utolsó földi útjára. Hosszú szenvedés után, életének 66. évében szolgált el az Úr. — Tóth Balázné testvért augusztus 24-én temettük. 82 éves korában hívta haza az Úr a gyülekezet legidősebb és az egyik legbuzgóbb imaházba járó tagját.

JÁNOSHÁLMA: Július 11-én eltemettük Csávolyn özv. Sánta Béláné testvért. aki legidősebb, egyben alapító tagja volt gyülekezetünknek. (Bizonyosságtételét az 1977. október 30-i Békehírnökben olvashattuk.) 89. évében testében megerőltetve, hosszú, gondos ápolás után ment el az Úrhoz — Augusztus 10-én Török János testvérünk 87. évében költözött el abba az országba, ahol homály nélkül, színről-színre láthatja az Urat.

BUDAPEST-RÁKOSCSABA: Koczka Istvánné Somogyi Teréz testvér rövid szenvedés után 67 éves korában július 24-én távozott el az örökkévalóságba.

KÖRÖSNAGYHARSÁNY: id. Szilágyi Mihály testvérünk temetése augusztus 17-én volt. Életének 76. évéből több évtizedet mint főlavatott presbíter (vén) töltött az Úr szolgálatában. Szerény, csöndes élete követésre